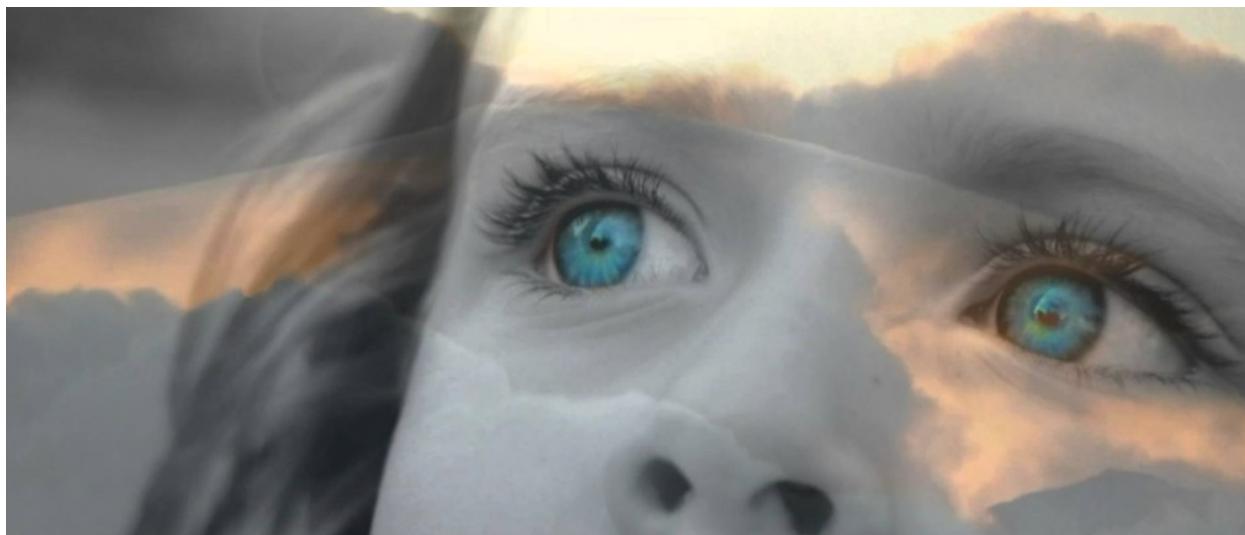

Όλα τα μάτια στραμμένα σε Σένα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο τίτλος μας προέρχεται από τόν 15ο στίχο τοϋ 144ου Ψαλμού πού λέει: «Οί οφθαλμοί πάντων εις σέ ελπίζουσι καί σύ δίδως τήν τροφήν αύτών ἐν εύκαιρίᾳ». δηλαδή οἱ οφθαλμοὶ ὄλων είναι στραμμένοι σὲ Σένα μέ ελπίδα καί ἐμπιστοσύνῃ. Καί Εσύ δίνεις σέ όλα στήν κατάλληλη ώρα τήν ἀπαραίτητη τροφή τους.

Τά μάτια όλων των όντων «εις σέ ελπίζουσι». Τί έλπίζουν; Ελπίζουν ἀναμφιβόλως νά βρουν τήν τροφή τους, δηλαδή νά τούς δώσεις Εσύ τροφή. Η λέξη «ελπίζουσι» αυτό τό νόημα εκ πρώτης όψεως έχει εδώ. Όμως...

Όμως άν έρευνήσουμε μέ προσοχή, θά διαπιστώσουμε ότι ύπάρχει πολύ μεγαλύτερο βάθος στό νόημά της. Καί ας δούμε τό θέμα άπό τήν άρχη του.

Ανοίγουμε τό πρώτο βιβλίο τής Παλαιός Διαθήκης πού λέγεται Γένεσις. Στήν άρχη περιγράφει τή δημιουργία τοϋ κόσμου: «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεός τόν οὐρανόν καὶ τήν γην. ἡ δέ γη ἡν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος». Ο Θεός δημιουργεί τό σύμπαν καὶ μέσα σ' αύτό τή γη. Δημιουργεί βουνά, λαγκάδια, πεδιάδες, χαράδρες, γκρεμούς. Έπειτα όλα τά ζώα. Καί τέλος τόν άνθρωπο. Ο άνθρωπος είναι ό βασιλιάς τής δημιουργίας, τό ύπεροχότερο δημιούργημα τού Θεού καὶ μαζί μέ τά ζώα βρίσκεται στή χαρά τοϋ παραδείσου. Μέσα ἔκει τά πάντα είναι στραμμένα στόν Θεό. Είναι όλα καλά λίαν... ώς τή στιγμή πού ξέσπασε ή φοβερή καταιγίδα. Η πτώση. Καί άναπόφευκτα ή τραγική συνέπεια: ή έκδίωξη τοϋ άνθρωπου άπό τόν παράδεισο. Ή φύση όλη άκολούθησε τήν πτώση τοϋ άνθρωπου. Κατάληξη τραγική.

Από κείνη τήν ώρα άρχίζει ή ιστορία τοϋ πόνου καὶ τών θρήνων τής ζωής. Υποφέρει ό άνθρωπος, ύποφέρει καὶ όλη ή κτίση μαζί του. Υποφέρουν τά ζώα, τά ψάρια, τά πουλιά, τά πάντα. Υποφέρουν άκόμα καὶ τά άψυχα, τά φυτά καὶ τά δένδρα, οί βράχοι, οί κάμποι, τά βουνά. Υποφέρουν άπό σεισμούς, πλημμύρες, φωτιές: «Πάσα ή κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τού νῦν»· ολόκληρη ή κτίση στενάζει καὶ πονάει φρικτά έως τώρα. 'Ολόκληρη ή κτίση είναι ύποδουλωμένη στή φθορά. Στενάζει καὶ πονάει... άλλα καὶ περιμένει...

Τί περιμένει; Περιμένει τήν έλευθερία της. Περιμένει «τήν έλευθερίαν τής δόξης των τέκνων τοϋ Θεοϋ»· περιμένει νά πάρει μέρος στήν έλευθερία τής ένδοξης καταστάσεως των παιδιών τοϋ Θεοϋ. Δέν περιμένει άπλως. Έχει σφοδρή έπιθυμία, άναμένει μέ άγωνία, καραδοκεί μέ κομμένη τήν άναπνοή της νά άντικρίσει τήν ένδοξη φανέρωση τών παιδιών τοϋ Θεοϋ: «'Η γάρ άποκαραδοκία τής κτίσεως τήν άποκάλυψιν τών υιών τοϋ Θεοϋ άπεκδέχεται» (Ρωμ. η' 19-22).

Νά λοιπόν τώρα τό βαθύτερο νόημα τής λέξεως «έλπίζουσι». Τά πάντα είναι στραμμένα στόν Θεό καὶ έλπίζουν... 'Ελπίζουν νά τούς δώσει τήν άναγκαία καθημερινή τροφή... Ναί, άλλα έλπίζουν καὶ τή λύτρωση τών πάντων άπό τή δουλεία τής φθοράς καὶ τήν κυριαρχία τοϋ θανάτου.

Καί δέν έλπίζουν ματαίως. Διότι ή άρχη τής ιστορίας τής φθοράς είναι ταυτόχρονα καὶ άρχη τής ιστορίας τής σωτηρίας. Ο Θεός έκλέγει τό λαό τών Εβραίων γιά νά τήν ύπηρετήσει. Μιλάει σ' αύτόν τόν λαό μέ τούς κατά καιρούς άπεσταλμένους Του. Μέ τούς Πατριάρχες. Μέ τόν Μωυσή, τούς Προφήτες.

Έως ότου φθάνουμε στήν Καινή Διαθήκη. Ο Θεός άναδεικνύει τή νέα Εϋα, τήν Παναγία μας. Τήν άναδεικνύει γιά νά φέρει στόν κόσμο τόν νέο Άδάμ, τόν Κύριο

Ίησου Χριστό, τόν ίδιο τόν ένανθρωπήσαντα Θεό μας. Έπαθε, πέθανε, άναστηθηκε. Άρχισε τήν άνακαίνιση τών πάντων. Τώρα πορευόμαστε πρός τη μία καί μοναδική έκείνη μέρα τής Δευτέρας Του Παρουσίας, οπότε τά πάντα θά γίνουν καινούργια: όλη η ζωή μας θα είναι κτίση.

Πορευόμαστε άλλα καί ήδη μετέχουμε στή νέα κτίση. Η νέα κτίση είναι ή 'Εκκλησία καί κατεξοχήν τό κέντρο τής ζωής τής Εκκλησίας, ή θεία Λειτουργία, ή «εύλογημένη Βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Αγίου Πνεύματος». Τό μυαλό τοῦ άνθρωπου έδω σταματάει. Σ' όλο τόν κόσμο νύχτα καί μέρα προσφέρεται ή ζωή, ή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ Πατέρα, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Αγίου Πνεύματος. Τώρα άνοιγεται ο παραδείσιος τόπος καί κάθε στιγμή ο πεσμένος άνθρωπος μπορεί νά άνεβαίνει πρός τόν τελικό του προορισμό. Συγχρόνως άνεβάζει μαζί του καί όλη τήν κτίση. Ο άρτος, ένα νεκρό στοιχείο τής φρύσεως, ζωοποιείται, μεταβάλλεται, γίνεται σώμα, καί τό κρασί αίμα τοῦ ένανθρωπήσαντος Θεοῦ. Οι άγγελοι είναι παρόντες. Ο ούρανός καί η γη γίνονται ένα. Τό ιερό Μυστήριο τής θείας Εύχαριστίας μάς κάνει άπό τώρα μετόχους τής τελικής καταστάσεως τών πάντων, μάς μεταφέρει στό τέλος τοῦ κόσμου.

Ο Ψαλμωδός λέει: «Οί οφθαλμοί πάντων εις σέ ελπίζουσι». Δέν γράφει, Εσένα βλέπουν, άλλά, σέ Σένα έλπίζουν. Τώρα μπορούμε νά πούμε: Όλα τά μάτια είναι στραμμένα σέ Σένα. Η όλη δημιουργία 'Εσένα προσμένει.

Κι 'Εσύ, ο Δημιουργός καί η ζωή τών πάντων, μέ τό στόμα τοῦ ιερέα μάς λές: Κι 'Εγώ έσάς περιμένω! 'Ελάτε! «Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί άγάπης προσέλθετε»!

Προσέλθετε, έλάτε κοντά μου! Ελάτε έδω τώρα, προσέλθετε όμως καί στήν τελική σας δόξα, στή Βασιλεία μου. Εκεί όπου θά έχουν γίνει τά πάντα καινούργια... Προσέλθετε!

Πηγή: agiameteora.net